

det danske Kongehus og ifølge danske Rets-
adkomster, at de (den glücksborgske Linie) kal-
des til den danske Thron. Naar den nye
Linie først er kaldet, som vi ønske og som vi
haabe skal herfæ i Aarhundreder, saa kunne
vi forandre Arvesølgen; vi have da gjort,
hvad Nutiden kræver; lad saa Fremtiden
og den sidste mandlige Regent af denne
Slægt sørge for det Øvrige, naar den
Tid kommer, at der kræves videre Forsorg."

I saa bestemte Udtryk er her Nutiden
adskilt fra Fremtiden; men jeg vil dog
spørge: om man virkelig saaledes tør skære
Fremtiden løs fra Nutiden, hvor Taler er om
det selvsamme Fædrelands Nutid og Fremtid?
Man kan vel være berettiget til at sige, at en-
hver Tid og enhver Slægt maa sørge for sig
selv, men dog kun, naar man ikke forværer
Tiden (Hør!), forværer Stillingen for de søl-
gende Slægter (Hør!). Dersom man, ved en
Beslutning, som her skal tages, forrykker Thro-
nens Stilling for Fremtiden, forekommer der
mig virkelig at ligge noget Ironisk deri, at
man vil lade Eftertiden sørge for sig selv
(Hør!), efterat man har betaget den det Bærg,
som man selv har havt at dække sig med (Hør!).
Og for denne Eftertids Farer er den ærede
Rigsdagsmand ingenlunde blind. Han har
med stort Efterryk henvist til „en bestemt ned-
arvet göttorppe Følelse, der aldrig har kunnet
forglemme, at Kongeloven var traadt indfrans-
kende i veien for det göttorppe Huses Ar-
vesølge" (Hør!). Men kan der siges noget
Stærkere for det Mislige og Farlige i at bort-
kaste Kongeloven, hvorved netop Udfigten vil
aabnes til at tilfredsstille denne nedarvede got-
torppe Følelse (Hør!)? Hvorledes vil da nu
den ærede Rigsdagsmand og, som jeg antager,
ogsaa de øvrige Forslagsstillere berolige os med
Hensyn til disse fremtidige Farer? Jeg vil
atter henvise til en Uttring, som findes Pag.
107. Her siger den ærede Rigsdagsmand:
„Det er ingenlunde tilfredsstillende for en dansk
Borger, naar der siges, at, hvis engang det Til-
fælde kommer, at der atter skal handles om at be-
stemme Danmarks fremtidige Regent og Re-
gentfamilie, da har en bestemt enkelt Magt re-
serveret sig en særdeles vægtig Stemme ved Af-
gjørelsen, vel at mærke, naar der ikke er nogen til

Danmark selv knyttet bestemt Berettigelse, som
danner en Modvægt derimod. Det er en uøns-
kelig Ordning af Forholdene, der lader en saa-
dan Mulighed tilbage; men lader os haabe,
at, saafremt Tilfældet engang skulde komme,
ville de europæiske Forhold være saadanne, at
den Fare, der ligger dert, kan undgaaes."

Altsaa — det skulle vi „haabe"; men jeg
vil spørge: Hvorpaa skal dette Haab være grun-
det? Skal det være grundet paa europæiske
Garantier, paa andre Staters Løfter, da vide
vi af Erfaring, at dette er at bygge paa det
løseste Flyvesand; og skal der bygges paa For-
synets Styrelser, da troer jeg virkelig, at heri
vilde være en uberettiget Fristelse af Forsynet.
Ehi, dersom et Folk selv bortkaster det Midde,
hvoraf det er i historisk nedarvet Bestielse, til
at sikke sin Fremtid, da har dette Folk ingen
Ret til at indskyde sig under Forsynets Sty-
relse. — For altsaa at komme tilbage til den
Betragtning, hvorfra jeg fra først af gik ud:
Dersom et Ministerium traadte frem for Rigs-
dagen med en documenteret Erklæring om, at
der var arbejdet Alt, hvad der kunde arbejdes,
for at søge at løse disse to Spørgsmaal fra
hinanden: om Thronfølgens Ordning og om
Rigets Arveløvs Ophævelse, men at disse Bes-
træbelser ikke havde ført til Noget, saaledes,
at der kun var at vælge imellem at give Af-
kald paa Thronfølgeordningen eller at beqvemme
sig til at tilkjøbe den med Dpoffrelse af Rigets
Arvelov, da vilde jeg slutte mig til dette For-
slag, jeg vilde gribe det — for at bruge et
Ord, der blev udtalt her igaar — som en
Plante i Skibbruddet. Men, førend det kom-
mer dertil, mener jeg, at dette Forslag er uan-
tageligt, fordi vort Fædreland med Guds Hjælp
har en Fremtid, som — hvad vi vel maae
betænke — for en ganske væsentlig Deel er be-
tinget af den Stilling, vi ved vor Beslutning
i Nutiden berede den.

Orsted: Den ærede Folkethingsmand for
Frederiksb. Amts 4. District (Madvig) har anket
over, at jeg i det Foredrag, jeg holdt igaar, skulde
have tillagt ham en Mening, som han ikke kunde
vedkjende sig, idet jeg i Anledning af det nu omhand-
lede Forslag udtalte mig om de Uttringer, der vare
faldne om den cognatiske Arvesølge, paa hvis For-
trinlighed dog det Forslag, han stemte for, ikke støt-